

skavo vabilo, naj se mi nedeljo, 29. novembra k nekaki seji udeležimo, katera je za nas zelo koristna in važna. Sicer jih je šlo k seji več pa večinoma je le radovednost taj rekla. Mi tako dobro vemo, da od klerikalcev nimamo kaj dobrega pričakovati. Njeno srce je preveč kamenito za reveža. Velikokrat smo se že prepričali tega na lastno škodo. Bolj mehko srce ima še najbolj trdi mesar kakor najmekhi klerikalci. Saj tudi dobro vemo, da najslabše se godi takim viničarjem in delavcem, kateri so primorani služiti pri farjih in klerikalcih. Da so nas zopet vabili, so krive nove volitve v dežlni zbor. Lani kakor so bile volitve razpisane, smo tudi dobili vabilo, zdaj po novem letu so volitve dobimo zopet vabilo. Če bi bilo to slučajno? Vsak, kateri še ima lastno misel, ve zakaj se gre. Nas bi radi imeli, da bi klerikalno volili, za nos vodili. Mi viničarji z lastni misel, vemo dobro, za katerega moža bomo glasovali, gotovo za klerikalca ne. Čudno je tudi, da več mojih znanih viničarjev že en par tednov „Sl. Gospodarja“ brez plačila dobijo. Zakaj li? Do volitve ga bodo dobili, potem pa nič več. Pri tej kupčiji dr. Povaleja smo zvedeli kamenito srce klerikalca. Naša škoda bi bila, če bi klerikalca volili. Hvala Bogu da smo mi viničarji bolj svobodne misli, kakor večina kmetov.

Radiše na Koroskem. Ljubi naš Štajerc! Od mnogih krajev prinašam nam novice, se bojuješ za naše pravice ves čas in neprenehoma, samo od našega kraja nudiš dragim čitateljem le redkokdaj kaj od našega boja. Kdo da se bojuje in proti komu smo in moramo biti ves čas in vsaki priložnosti postavljeni v obrambo, je umevno. Kakor povsod, tako tudi pri nas se baha in ob misli gospodariti prvaška stranka, pod načelstvom črne farske . . . Da obstoji pri nas dvojno društvo, je dragim bralcem znano. Mi imamo namreč našo požarno brambo in prvaška stranka ima svojo kat. (?) slov. izobraževalno društvo, katero ne mnogo, a vendar toliko deluje, da ni in tudi ne more biti pravega mira in prave ednosti med nami poštenimi kmeti. Kdo je vzrok, da ni pravega mira v župniji? Kdo je vzrok, da nimam jaz, kot dopisnih teh vrstic pravega mira, katerega si že davno želim? Če premišlujem na to ali na ono stran, povsod pridem na to, da je vzrok prvaška stranka. Ker bi pa potreboval preveč prostora, nočem vse natanko popisati, hočem namreč vzeti samo nekatere točke. Ko je prišla enkrat prvaška stranka že čisto na pasji dr. . . . ni se jo g. župnik ni upal več voditi, si je ta možak zmisli drugače. Misli si je, drugače ne gre, jaz moram dobiti na mojo stran človeka, v katerega imajo ljudje zaupanje in kateri je od vseh krajev spoštovan. Seveda ne gre to tako hitro, morda pa po malem vendar kaj izda. Ah pustil bom kat. (?) slov. izobraževalno društvo na cedilu in se bom pridružil požarni brambi in njegovi stranki. In tako je tudi naredil. On si misli da ima žepico v pesti, pa se popolnoma vara. Mu samo rečemo, ker ni bil zadovoljen z Lojzekom, ne bo imel sreče, da bi bil z Jožekom. Ne nikdar. Kdor ne spoštuje vinarja, tudi ni vreden goldinarja. Župniku podamo danes samo nekaj besedij na srce, da on opusti enkrat politiko in ne misli, zdaj bom tako ali pa tako naredil, ker se v dejanju nikarkej ne upa in tudi ne more narediti. Pogledal bi ljubše večkrat na ljudi, ki spavajo pod njegovi strehi. Saj se v dosti krajih prigodijo največji sv. . . . je v farovžih. Naj bi oskrboval naprej svoje cerkvene dolžnosti, kot so jih drugi in kot se v eni poštenu župniji spodobi. Župnika vprašamo, kaj hoče narediti s par fantami in z nekaterimi neumnimi kmeti, in še teh nima, lahko rečeno z starimi „babami“. Saj g. župniku ni bilo in tudi ni po volji da bi delali vsi za enega in eden za vse. On skrbi za svoj žep, zakaj bi pa tudi ne mi? Uči nas kar se spodobi in kar se sliši, te bomo pa tudi poslušali in stori kar je tvoja dolžnost, bomo pa tudi mi storili, kar je naša dolžnost. Naznanim njemu kot celi prvaški stranki, da imam jaz kot dopisnik teh vrstic poleg mojega dela, posebno zdaj v dolgih zimskih večerih, časa dovolj spraviti še marsikaj na svetlo. Če nas g. župnik ne bode, oziroma ne bo hotel razumeti, mu bomo podali zdaj k Božiču ali pa k novemu letu še kaj bolj mastnega. — Jaz sem pa tisti, ki sem

se pustil dosti dolgo voditi za nos, a zdaj pa ne več.

Podgorje v Rožu. (Lep patrijot!) Na predvečer jubilejskega praznika priredila je tukajšna požarna bramba bakljačo z muziko, katere se je vse prebivalstvo udeležilo. Na vaškem trgu imel je naš nadučitelj g. Karl Samornigg pred cesarjevim kipom lepi govor. Vse hiše so bile slavnostno razsvetljene. Samo naš vaški duhovnik je menda pozabil, da je še na Avstrijskem. Župnišče je bilo temno, na čemur se je prebivalstvo seveda zelo zgražalo. Posebno in splošno nevoljo pa je zbudilo ravnanje tega duhovnika drugega dne. Kajti temu gospodu se ni zdelo vredno, prirrediti ob priliki 60 letnice velike maše. Bila je navadna maša in ko so po prečitaju maše ljudje pričeli peti cesarsko pesen, pustil je župnik luči ugasniti in je odšel od oltarja . . . Kdor se spominja iztrganja križa iz pokopališča, ta se pač ne bode čudil, da je naš župnik takega dejanja zmožen in to na tisti dan, na katerem želi našemu ljubljenu vladarju milijonev src srečo . . . To so črni patrijoti in voditelji ljudstva! Stari Podgorjane.

70 vinarjev

stane „Štajercjev napredni koledar“, ki obsega

128 stran

na katerih je objavljenih skupno

39 doneskov

in poleg tega še krasna

cesarjeva slika

ter 11 drugih slik.

Cenejšega in boljšega koledarja ni, torej hitro posežite ponj!

Cenjeni volilci obrtne in trgovske zbornice v Gradcu!

V kratkem se vršijo volitve v trgovsko in obrtno zbornico v Gradcu. Razglasila se je od neke strani že nedopustna kandidatura, ki ne zadostuje ne mestu ne okraju Ptuj.

Ptujski okraj šteje 50.000 prebivalcev in plačuje na leto 350.000 K državnega davka. Ta okraj torej ne more ostati brez zastopstva.

Skozi 12 let sem nas je zastopal v trgovski in obrtni zbornici ptujski župan gospod

Jos. Ornič.

Mi se mu zahvaljujemo na tem mestu za njegovo delovanje in prid trgovskega in obrtniškega stanu.

Ker vemo, da ni boljšega moža za to mesto, da ni boljšega zastopnika naših interesov, zato opozarjamo volilce, ki so že dobili tozadevno legitimacijo, naj jo izpolnijo na ime našega kandidata.

Jos. Ornič, župana v Ptuj.

Ptuj, 8. dec. 1908.

Za zvezo obrtnih zadrug v Ptuj: A. Scheichenbauer. — Obrtno društvo, Ptuj: K. Kratzer. — Zadruga kovinarjev itd.: A. Scheichenbauer. — Stavbinska zadruga: J. Wressnigg. — Zadruga čevljarjev, krojačev itd.: Persil. — Zadruga mesarjev itd.: Nekola. — Gostilničarska zadruga: Rossmann. — Zadruga mizarjev itd.: R. Löcker. — Zadruga mlinarjev, pekov itd.: A. Koss.

Novice.

Pane Kloufač. Mož, ki sliši na to ime, ni morda kakšni posebno duhoviti junak. Tudi ni znameniti iznajditelj ali imenitni vojskovodja. Ne, pane Kloufač je človek z navadnimi možganji. Odlikuje se edino po dveh lastnostih: po svoji brezsrčni jezičnosti in neotesanosti v politični hujskariji in po svojem brezvestnem deželnem izdajstvu. S svojo vsiljivo jezičnostjo vstvaril je pane Kloufač na Češkem neko „češko-narodno-socialno stranko“, ki obstoji po svoji večini iz poulične druhali in srmkolinskih pobalinov. S pomočjo te druhali,

ki ima kot „program“ edino besedo „škandal“ postal je pane Kloufač državni poslanec. In s pomočjo državnozbornskega mandata, ki mu daje imuniteto ali nedotakljivost, postal je pane Kloufač eden najbrezobzirnejših voditeljev miru in pametnega dela v državni zbornici. Državnozbornske počitnice pa je porabil ta človek za — rajžo v Beligrad, kjer se je navdušeno ogreval za srbske kraljemorilce in je besno napadal svojo lastno domovino avstrijsko. Treba pomisliti, da nas ravno sedaj ne loči veliko od vojske z Srbijo. Vsaki drugi človek bi prišel vsled takega dejanja pred sodišče in bi bil obsojen zaradi veleizdaje; kajti vraga, slaba bi bila država, ki trpi v svoji lastni sredi največji svoje škodljivce. Ali pane Kloufaču se ne zgodi ničesar; on je — nedetokljiv . . . In vendar se se mu ji nekaj zgodilo, pa ne od strani oblasti, marveč od strani Dunajčanov. V svoji nedoseženi predrznosti prišel je ta češki „bajaco“ namreč pred kratkem v dunajski „Rathauskeller“. Ljudje so ga izpoznali in nekdo je zavpil: „Silentium! Tukaj sedi Kloufač!“ To je vse goste razburilo. Eden je stopil k njemu in dejal: „Mi smo v nemškem mestu Dunaj in med nami nima takšni deželni izdajalec prostora. Vun z njim!“ In krepke dunajske roke so postavile pane Kloufača na ulico, kjer ga je nekdo še izdatno prelasal. Pane Kloufač jih je dobil približno tako po svoji širokoustni češki butici, kakor jih bode dobila Srbija, ako bi res pričela vojsko. Zakaj to pripovedujemo? Prvič zato, ker je samotno za celo avstrijsko državo, da zamore biti navadni deželni izdajalec pri nas državni poslanec. Drugič zato, ker bi ta dogodek kmalu državno zbornico razbil; kajti tam so pričeli pristaši Kloufača vsled tega razbijati, da bi prišlo kmalo do pretepa. Tretjič pa pripovedujemo to vsled tega, ker so naši prvaški poslanci s tem deželnim izdajalcem Kloufačem v najtesnejši prijateljski zvezi. In dr. Benkovića na primer ne loči ničesar od Kloufača . . . Avstrija stoji morda pred vojsko. Predno bi vojska pričela, treba bode vse deželne izdajalce za useša prijeti in iz našega doma vreči ter pošteno prelasati . . .

Črno-rumena zastava je cesarska in združuje pač vse avstrijske narode. Le panslavisti jo sovražijo iz dna svojega srca. Poročali smo že, da ob priliki praznovanja 60 letnice cesarjevega vladanja v raznih spodnje-štajerskih mestih in trgih prvaški voditelji niso razobesili niti ene cesarske zastave. V Pragi so z našimi prvaki zvezani češki panslavisti na dan cesarjevega jubileja raztrgali in sežigali cesarske zastave. In češki voditelj poslanec dr. Kramar je izjavil v državni zbornici očitno: „Kaj pa je črno-rumena zastava? Nič drugega nego „anakronizem“ (nekaj, kar je proti zgodovini, kar spada v staro šaro!). Bila je zastava do leta 1867. Danes nimamo več avstrijske države, temveč le še kraljestva in dežele. Jaz poznam poleg zastave dinastije le še barve kraljestva Češke, ker smo pred vsem in edino češki patrijotje.“ — Ta češki voditelj, s katerim se strinjajo vsi panslavisti in tudi naši slovenski prvaki, s katerim je romal n. p. slovenski župan Hribar v Petersburg, — ta Kramar je torej izjavil, da nima črno-rumena zastava nobene veljave, da avstrijske države ni več, da so Čehi edino češki in ne avstrijski patrijoti! Holah, prvaki, povejte, ali hočete slovensko ljudstvo tudi v tem duhu izgajati? Ali hočete tudi vi črno-rumeno zastavo sežigati? Na dan z odgovorom!

Iz Spodnje-Štajerskega.

Predrznost panslavističnih visokošolcev v Gradcu. Piše se nam: Čehu in Italijanu se je razlil žolč nad Nemcem, prvemu v „zlati Prahi“, drugemu na Dunaju. Tej druhali so se hoteli pridružiti tudi sinovi slovenskih prvakov v Gradcu, češ, da dobe tudi oni z revolverji kakor Italijani univerzo v Ljubljani. In res! Kar oblegajo nekega lepega dne z grozovitimi gorjaci nemško univerzo v Gradcu. Bila je cela godlja skupaj: Srb, Hrvat, Pemak in Slovenec, tako da eden drugega ni razumel. Deputacija, obstoječa iz štirih starejšin — iz vsakega rodu eden — je zahtevala od rektorja dvorano, kjer bi se vršil shod za ustanovitev jugoslovanske univerze. Rektor temu seveda ni ugodil, rekoč da nemško